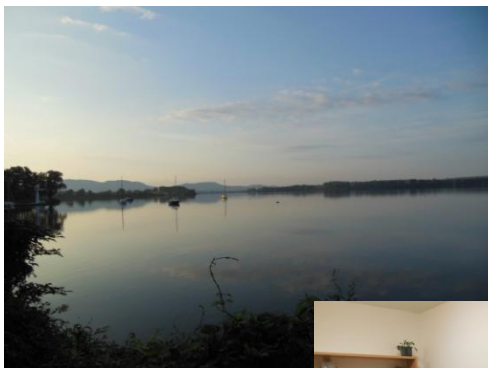

Farní dovolená Farní dovolená Morava 2016

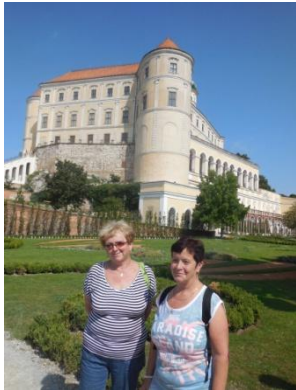
V neděli 14.8. se vydalo 23 bratří a sester - převážně z Kaplicka na společnou farní dovolenou k nádrži Nové

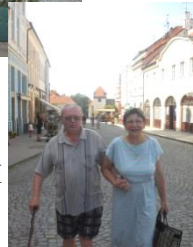
Mlýny na Pálavě, do Pasohlávek Zde jsme se ubytovali v penzionu na faře. Po příjezdu jsme se šli na poradě a pak se ještě někteří

šli (už potmě) vykoupat. Každé ráno jsme ve společenské místnosti zahajovali den modlitbou

Náš první výlet (v pondělí) byl do Mikulova, kde se nachází krásný zámek. V roce 1249 byl hrad Přemyslem Otakarem II. udělen v léno Liechtensteinům. Ty na konci 16. století vystřídali Dietrichsteinové a za jejich vlády získal po požáru v roce 1719 zámek svou dnešní podobu. Po procházce parkem jsme zamířili dovnitř.

Navštívili jsme i vzácnou knihovnu a někteří i sklepy s obrovskými sudy na víno.(jak v Káně)

V interiérech jsme mohli obdivovat krásu výrobků lidských rukou i moudrost Tvůrce lidí. Na balkonech se nám zase naskytly hezké pohledy na město i na Svatý kopeček.

Po příjezdu do Pasohlávek se mnozí šli vykoupat a osvěžit se tak tělesně. Poté následovalo i osvěžení ducha.

Společně s místními farníky a panem farářem jsme v kostele sv. Anny oslavili slavnost nanevzetí Panny Marie. Kostel, ve kterém působil i náš současný pomocný biskup Pavel Posád má moderní prvky: obětní stůl spolu se sedadlem pro kněze vytváří kruhový tvar studny, která má připomínat setkání Samařanky s Ježíšem u studny Jákobovy. Při mši sv. čerpáme živou vodu lásky Ježíšovy.

Občerstvení těla jsme si (kromě výletů) připravovali na pokojích, kde byla kuchyňská linka. Večer jsme se pak scházeli na posezení s vínkem před farou, kde jsme zpívali lidové i křesťanské písničky.

V úterý jsme se vypravili na zámek Lednice. Ten byl až do konce II. svět. války v majetku rodu Lichtenštejnů. Dnešní podobu získal v 1/2 19. stol. Někteří navštívili krásné místnosti s kazetovými stropy uvnitř. Naše malá skupinka (na fotce) se vydala obdivovat spíše krásu přírody. Navštívili jsme velký skleník se zajímavými rostlinami a překrásný park s rozkvetlými květinami. Nádhera parku nás velmi uchvátila. Kež by také svět lidí byl takovým rozkvetlým a rozmanitým parkem, v němž je každá různost obohacením pro druhé, pro celek.

Také skleník nás velmi zaujal. Obdivovali jsme různé druhy orchidejí z Jižní Ameriky, palmy i jezírka se zlatými i červenými rybkami. Skleník mi připomněl, že přírodu je třeba chránit. Ona nám svou krásou odkrývá i krásu Boží. A i když bychom sami neměli být jakýmiisi skleníkovými rostlinkami, měli bychom mít na paměti, že jsou lidé, kteří jako slabé rostlinky potřebují naši ochranu.

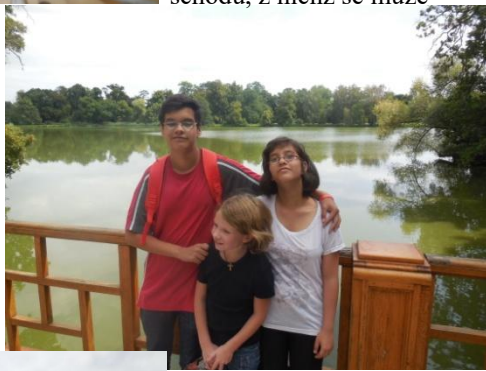

Někteří z nás navštívili i předvádění dravých ptáků.

Naše malá skupinka se vydala k asi 2 km vzdálenému minaretu, který stojí za komplexem pěti rybníků, které jsou propojeny mosty. Je to pěkné znamení ideálu spojování se.

Minaret-rozhledna je vysoký 60m a vyšlapat je třeba 302 schodů, z nichž se může

člověku i zatočit hlava. Pohled shora poskytuje krásný zážitek výhledu na zajímavě vytvořenou vodní plochu. I v tom můžeme vidět inspiraci – k tvoření

nejen hezkých věcí kolem sebe pěkného životního prostředí, ale i pěkných ostrůvků vztahů které by podobně těšili druhé. Jak je vytvářet? Přemýšlejme!

Ve středu se vydáváme znovu do Mikulova, ale tentokrát nejprve do jeskyně Na Turoldu. Jde o komplex chodeb v délce 2,5km.

V největší hloubce leží i podzemní jezírko (vlevo). Připomíná nám, že v hlubině všeho (duše, hmoty, vztahů) se nalézá životodárný pramen.

Je tedy třeba vše prohlubovat. Stojí to čas a námahu, ale výsledek stojí za to. Po návštěvě jeskyně jsme se vydali na asi 12km pěší túru po Pavlovských vrcholech, chráněné krajinné oblasti Pálava. Toto území bylo obývané desítky tisíc let. Je to kraj lovců mamutů (cíl naší cesty byl v Dolních Věstonicích) Byli mezi námi i tací, kteří tyto lovce připomínali. Zde podle legendy X. římská legie poprvé pěstovala víno výborné kvality, které se tu pěstuje dodnes.

Zdolávání vrchů je sice obtížné, ale přináší pak uspokojení i nový výhled. Podobné je to v životě. Pohoří se táhne v délce 20km a nejvyšším vrcholem je Děvín,

který dosahuje výšky 545m což není mnoho, ale v nížině tvoří slušnou dominantu. Odpočinek si děláme na Stoolové hoře - je nahoře rovná.

Pak- odpočínutí, se vydáváme dál. Vinná réva kolem nás je symbolem církve. I ona má vydávat ze sebe dobré plody a přinášet radost.

Aby se tak stalo, je třeba aby se každý z nás snažil vinici-církev-obdělávat: čistit od plevelu sobectví, zalévat modlitbou a provzduš-

ňovat novým duchem, novými nápady. Cestou jsme navštívili dvě zříceniny hradů. Nejprve to byl Sirotečí hrad, spjatý s pověstí o zabíjení zdejších obyvatel apak hrad

Děvičky (v pozadí). I když z obou hradů zbylo jen málo, stejně jsou zajímavým turistickým cílem. Nic není tedy zbytečné-vše slouží k dobrému.

Když jsme se přibližovali k cíli cesty, naskytl se nám krásný výhled na vodní plochu Nové mlýny, která je tvořena 3 nádržemi, které vznikly v 70.a 80 letech min. století. Je nepřilíh hluboká a tak z ní vystupují i vrchy-ostrovy, na jednom je též kostel zatopené obce Mušov. Celá kaskáda zabírá plochu 32 km² Voda a skály vytváří malebný pohled. Mohou nám připomenout i Mojžíše, který holí otevřel skálu, z níž vytryskly proudy vod. Když pomíneme

skutečnost, že hory zadržují mraky, je to i symbol naznačující, že pod vším tvrdým se nachází i to jemné, které může přinést občerstvení pro své okolí. Platí to o mnohých lidech i o událostech.

Po namáhavém výstupu se nám v závěru cesty otevřel krásný pohled na

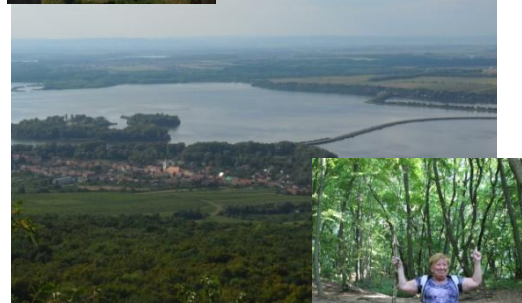
obec Pavlov, která dala celé oblasti jméno. Pak už se ocitáme na hradě

Děvičky, z něhož vyhlížíme na krásné okolí.

Kostel vyčnívající na ostrůvku nad vodou se nyní začíná opravovat. → Nic není nikdy ztraceno!

Z hradu vidíme i Dolní Věstonice, kde někteří navštívili expozici pravěku.

Tam nás očekávali ostatní, kteří s námi nepodnikli tuto túru. Ti, kdo ji zvládli, nadšeně jásalí. (viz vlevo)

Večer pak u jednoho velkého stolu slavíme eucharistii. Necháváme se oslovit náhodně zvolenými texty i texty ke mši sv. z minulých dní.

Zamýšlíme se nad nebezpečím povýšenosti i nad povýšením pokorných. Nad tím, že kdo cokilv pro Krista opustí – dostane víc.

My všichni jsme opustili domácí prostředí, i své blízké a dostali jsme nové bratry a sestry s nimiž jsme se na této akci seznámili. Ve čtvrtek vyrazíme nejprve na Svatý kopeček u Mikulova. Křížová cesta, která vede na vrchol je jednou z nejstarších v naší zemi. Byla zřízena majitelem panství kardinálem Františkem Dietrichsteinem v polovině 17. století.

Nahoru se dostáváme po kamenité cestě, podobné těm v Medugorje. A pohled shora opět stál za to. Na vrcholu stojí kaple sv. Šebestiána. Počasí nám po všechny dny dovolené přálo, a tak jsme si sluníčko s modrou jasnou oblohou odvezli ve svých srdcích i domů.

Odpoledne jsme strávili v Břeclavi, kde jsme navštívili moderní kostel sv. Václava. Ten byl postaven na místě barokního kostela za války zničeného. Současný kostel byl postaven v roce 1995 podle návrhu Ludvíka Kolka.

Nádherný moderní prostor nás uchvátil. V modlitbě, tichu a obdivu jsme zde zůstali nějaký čas. Navštívili jsme zde nejen duchovní večeradlo, ale i to tělesné. Měli jsme štěstí, že jsme našli restauraci, kam jsme se vešli všichni, ceny byly příznivé a jídlo dobré. Potom jsme popojeli na další místo.

Možná bylo těch výletů celkem hodně, ale kdo nechtěl, mohl zůstat v místě pobytu. Viděli jsme mnoho krásných míst. Mezi ně patřil i zámek Pohansko rozkládající se nedaleko Břeclavi. Na tomto místě stávalo slovanské hradiště z 9. století a byly zde odkryty základy kostela z dob Velké Moravy. Empírový lovecký záměček z r. 1812 nyní slouží jako muzeum archeologických nálezů. Zde jsme si mohli uvědomit své kořeny – své předky, historii Velké Moravy a také věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje. Na jejich poslání navazujeme, když chceme

jako oni nést lidem radostné poselství evangelia. Jako Slované si chceme uchovat svou svébytnost a svobodu. V čem však spočívá naše slovanství? Jistě bychom se měli více zajímat o slovanskou kulturu i teologii. Ta je dobře popsána v dílech kardinála Špidlíka. Máme je i ve farní knihovně. Můžeme navazovat kontakty s jinými Slováky a naplňovat i ono naše pojmenování: být slávou slova (Božího)

Krásná příroda prosvětlovaná sluncem je důvodem k našemu focení. Také stromy jsou našimi přáteli! Jsou živí a víme, že sv. František mnohou věcí v přírodě nazýval svým bratrem (Slunce) a sestrou (Luna). Také papež František nás ve své encyklice vybízí abychom si uvědomovali své propojení s přírodou.

Na fotce vpravo jako bychom odkrývali kosterní pozůstatky

dávných obyvatel. Je to jen betonová napodobenina. Ale odkrývat minulost je mnohdy velmi zajímavé a inspirativní. Umožňuje to pochopit mnohé v současnosti a také se inspirovat. I na našich společenských hovoříme o dějinách. Připojte se!

Večer pak děti strávily v akvaparku a ostatní poseděli u vína.

Nápad se slovanskou vzájemností jsme si vzali k srdci hned druhý den, kdy jsme vydali k bratřím Slovákům do Bratislavy. Tentokrát jsme využili vlak z Břeclavi.

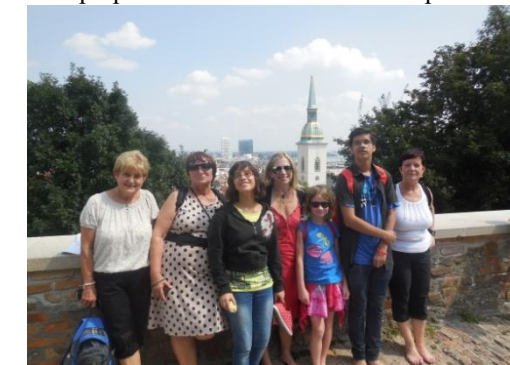
Rychlíkem Eurocity jsme jeli necelou hodinku.

Z nádraží jsme šli pěšky a nejprve se vyfotili u sídla vlády.

Pak jsme pokračovali k Bratislavskému hradu. Jeho jméno souvisí s jeho

zakladatelem Braslavem, či Preslavem, snad členem slovanské velmožské rodiny z 9. stol. Místo – strategicky významné – bylo osídleno již před 4 tis. roky. Na slovanské opevnění navázala stavba prvního uherského krále Štěpána I. z 11. stol.. Významná přestavba se spolu s ustanovením Bratislavy hl. městem Uher udála za Zikmunda Lucemburského. Další významnou přestavbu podnítila Marie Terezie. V 19. století po požáru však hrad chátral. Až po II. svět. válce se začalo s jeho rekonstrukcí.

Poslední velká obnova se uskutečnila v posledních letech. Nově zbudovaný park vidíte vpravo. V prostorách hradu je umístěno Slovenské národní muzeum, v němž jsme se dozvěděli mnohé o historii Slovenska i hradu. Vystoupili jsme i na věž z níž jsme přehlédli celou Bratislavu.

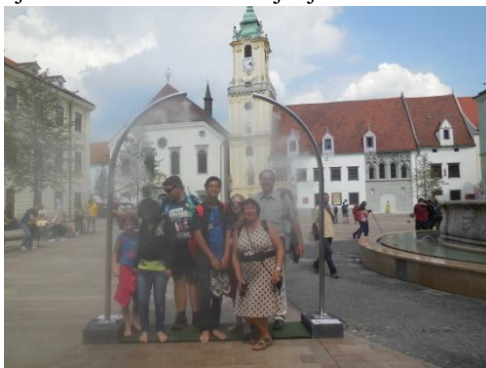

Chodby i sály na nás působily svou krásou a důstojností. Hrad se využívá i k reprezentačním účelům a přijímají se zde vzácné návštěvy. Tentokrát jsme tou vzácnou návštěvou byli my. V souvislosti s hradem jsme si mohli vzpomenout i na spis sv. Terezie: Hrad nitra – o vnitřním hradu našeho nitra, v němž postupujeme z jedné komnaty do druhé, až dojdeme k té nejdůležitější, kde přebývá král=Bůh. Pečujme o čistotu chodeb našeho nitra a hledejme v něm Krále!

Také most přes řeku Dunaj, u kterého jsme se též fotili, má své poselství – spojit protiklady. Stavět mosty vztahů mezi lidmi, kteří se odcizili. Pomůže nám příklad a pomoc sv. Alžběty, která na zdejším hradě také pobývala (foto uprostřed) a která je známá svou pomocí ubohým. Pomůže i modlitební prostředí chrámu. Vpravo je katedrála sv. Martina již jsme navštívili.

Zde vidíte prostředí staré radnice. Vznik radnic byl jistě velmi dobrým krokem – rozhodování nebylo svěřováno jednomu člověku, ale společenství těch, kteří se také vzájemně radili. Kež by jsme se více konstruktivně radili i v našich farnostech. Vpravo vidíme osvěžení vodou

Jedna parta účastníků naší Farní dovolené nejela do Bratislavy, ale do kláštera Rajhrad u Brna. Je to nejstarší klášter na Moravě a patří benediktinskému řádu. Podle legendy kníže Břetislav předal r. 1045 pozemek s opuštěným hradem pražskému břevnovskému klášteru a tak vznikl i zdejší klášter který se stal postupně ohniskem vzdělanosti. Jeho románská podoba byla v barokní změněna v 18. stol. známým stavitelem J. Blažejem Santinim. Dnes je ve velké části umístěno Moravské zemské muzeum, které pečuje i o knihovnu se 65 tis. svazky

Poslední večer jsme pak opět strávili společně. Mladí nám připravili hudební vystoupení.

Ráno po snídani jsme se pustili do balení a úklidu. Naposled jsme se porozhlédli po farním penzionu

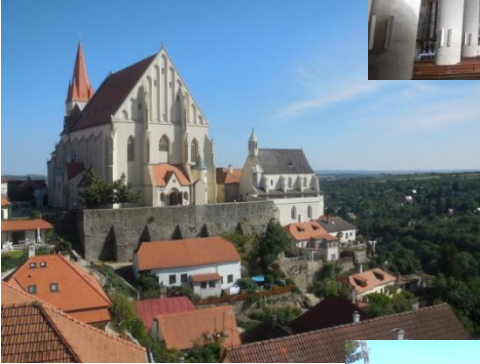

a kolem 10. hodiny se vydali k poutnímu místu u Znojma, kde jsme měli mši sv. u „Lurdské jeskyně“ a pramene

léčivé vody. Kázal jsem o hlubině duše, v níž při mlčení najdeme pramen uzdravení. Je zajímavé, že se zde našla pravěká soška ženy - jakoby předobraz Panny Marie.

Potom jsme se vydali do nedalekého Znojma, kde jsme se nejprve naobědvali a pak se vydali poznávat krásy tohoto města.

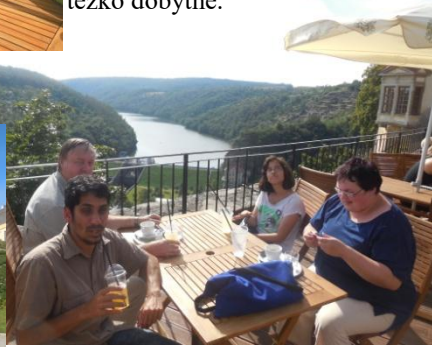
Osídlení tohoto místa sahá do doby Velké Moravy, kdy zde bylo hradiště. Královským městem se stalo ve 13. stol. Po bitvě na Moravském poli zde byl krátce pohřben Přemysl Otakar II.

Hlavním kostelem je kostel sv. Mikuláše s pozdně barokní kazatelnou ve tvaru zeměkoule. Kostel i protilehlý hrad (níže) leží na skále a proto bylo město těžko dobyté.

U hradu stojí také známá rotunda z 12. stol. Na hradbách je nad přehra-

dou na řece Dyji pěkné posezení. Byl to hezký závěr naší dovolené.

Ještě několik vzpomínek...

